

Küçük Serval

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Serval

Aysel Banu YAVUZAL

Altın rengi savanada, güneşin her şeyi sıcacık boyadığı yerde, Kito adında küçük bir serval yavrusu yaşırdı. Cesur siyah benekleri ve çizgileri olan kahverengi tüyleri, her an zıplamaya hazır uzun bacakları vardı. Büyük, yuvarlak kulakları her sesi yakalamak için döner, parlak kehribar gözleri merakla ışıldardı. Bir ön bacağına açık yeşil, neşeli, örme bir ot bilezik taşırdı. Kito keşfetmeyi, özellikle yeşil bir deniz gibi salınan uzun otları çok severdi.

Bir sabah Kito, otların üzerinde garip, müzikal bir vınlama sesi duydu. Yanına futbol topu kadar tombul, koyu kurşuni mavi tüyleri minik beyaz puantiyelerle kaplı küçük bir kuş kondtu. Boynunda altın kenarlı küçük kırmızı bir atkı vardı ve kanat uçları hafifçe pırıldıyordu. 'Merhaba!' dedi kuş. 'Ben Mzuri, büyülü bir beçtavuğuyum. Senin adın ne?' Kito'nun gözleri kocaman açıldı. 'Ben Kito,' dedi. 'Benimle uzun ot labirentini keşfetmek ister misin?'

Mzuri'nin yuvarlak altın gözleri parladı. 'Çok isterim!' dedi. 'Ama uzun otlar zorlu olabilir. Yolu görmek için üzerlerinde uçabilirim, sen de yükseğe zıplayıp işaret noktalarını görebilirsin.' Kito kısa, siyah uçlu kuyruğunu salladı. 'Öyleyse gidelim!' diye sevindi. Birlikte, etraflarında hışırdayıp fısıldayan uzun otlara doğru yola çıktılar. Otlar Kito'nun kulaklarından daha yüksekti ve kısa süre sonra arkalarındaki patika kayboldu.

Uzun otlar yeşil bir duvar gibi duruyordu ve her yön aynı görünüyordu. Kito cesurca ilerledi, uzun bacakları yüksek adımlar atıyordu. 'Endişelenme,' dedi Mzuri. 'Yukarı uçup etrafa bakarım.' Pırıltılı kanatlarının vınlamasıyla otların üzerine yükseldi. 'Solda büyük bir baobab ağacı görüyorum!' diye seslendi aşağıya. Kito yaylanan bacaklarıyla yükseğe zıpladı. 'Ben de görüyorum!' dedi. 'O tarafa gidelim!'

Mzuri'nin yukarıdan verdiği yönlerle uyarak labirentin derinliklerine doğru ilerlediler. Ama otlar kıvrımlarla doluydu. 'Dur,' dedi Kito, 'sanırım şu akasya çalısının önünden daha önce de geçtik.' Mzuri onun kulağına kondurdu. 'Hmm, buradan da bakınca bütün otlar aynı görünüyor,' dedi. 'Ama bunu birlikte çözebiliriz.' Kito başını salladı. 'Sen uçup gördüklerini anlat, ben de baobaba yakın mıyız diye zıplayıp kontrol edeyim.'

Tekrar tekrar denediler ama her yol çıkmaza gidiyor gibiydi. Kito'nun uzun bacakları yorulmuş, Mzuri'nin kanatları ağırlaşmıştı. 'Belki biraz dinlenmeliyiz,' dedi Mzuri yumuşak bir sesle. Küçük bir açıklık bulup oturdular. Kito'nun beyaz göğüs lekesi derin nefeslerle inip kalkıyordu. 'Burada olman beni sevindiriyor,' dedi. 'Kaybolsak bile bir arkadaşla o kadar korkutucu değil.' Mzuri gülümsedi ve kırmızı atkısını düzeltti. 'Arkadaşlar her şeyi güzelleştirir,' diye onayladı.

Birden Kito'nun aklına bir fikir geldi. 'Mzuri, otların yukarıdan aynı göründüğünü söylemiştin, değil mi? Peki ya su birikintisinde güneşin yansımasını aramak için yukarı uçsan? Ben de zıplayıp baobabın gölgesini görüp görmediğime baksam!' Mzuri'nin gözleri parladı. 'Bu harika bir fikir!' dedi. Yüksekçe kanat çıırttı, kanat uçları pırlıdıyordu. 'Sağda suyun parıltısını görüyorum!' diye seslendi. Kito zıpladı, uzun bacakları onu yukarı fırlattı. 'Ben de onun solunda baobabın gölgesini görüyorum!'

Yeni yöne doğru yola çıktılar; Mzuri önden uçuyor, Kito ilerlemelerini kontrol etmek için zıplıyordu. Uzun ot labirenti artık bir tuzak gibi değil, birlikte çözdükleri bir bulmaca gibi hissettiriyordu. 'Sıradaki büyük öbeğin soluna!' diye yönlendirdi Mzuri. Kito sola sıçradı. 'Şimdi doğruca şu uzun mor otlara!' dedi. Kito ileri atıldı. Bir takım gibi hareket ediyorlardı, her biri kendi özel becerisini kullanıyordu.

İlerlerken küçük şekillerde birbirlerine yardım ettiler. Dikenli bir dal Kito'nun yolunu kestiğinde Mzuri aşağı uçup ona etrafından dolaşacak bir yol gösterdi. Mzuri'nin atkısı bir ot tohumuna takıldığında Kito minik pembe burnuyla nazikçe çözdü. 'Teşekkür ederim,' dedi Mzuri. 'Sen iyi bir arkadaşsın.' Kito'nun kuyruğu sevinçle seğirdi. 'Sen de öylesin,' dedi. Uzun otlar, sanki onları alkışlıyormuş gibi hışırdadı.

Sonunda son bir ot duvarını aşp kendilerini savananın kenarında buldular. Kocaman ve davetkâr baobab ağacı oradaydı; ötesinde ise güneşte pırıldayan su birikintisi. 'Başardık!' diye bağırdı Kito, sevinçle yükseğe zıplayarak. Mzuri onun başına kondu ve kanatlarını çırpı. 'Birlikte başardık!' diye cıvıladı. Ilık esinti evin kokusunu taşıyordu.

Ama sonra Kito etrafına bakındı ve bir şey fark etti. 'Dur,' dedi, 'buradan inimi göremiyorum. Keşfetmeye o kadar dalmışım ki dönüş yolunu unuttum!' Mzuri başını yana eğdi. 'Endişelenme,' dedi. 'Yine takım çalışmamızı kullanırız. Sen yükseğe zıplayıp ininin yakınındaki işaret noktalarını ara, ben de uçup sana yol göstereyim.' Kito başını salladı, yeniden cesur hissetti. 'Birlikte bulabiliriz.'

Kito olabildiğince yükseğe zıpladı. 'Eski termit tepesini görüyorum!' dedi. 'Ve eğri akasya ağacını!' Mzuri üzerinde uçup aynı işaret noktalarını gördü. 'Ben de görüyorum!' dedi. 'Beni takip et — termit tepesinin solundan git, sonra eğri ağacın yanında sağa dön!' Kito onun peşinden sıçradı, uzun bacakları onu hızla taşıyordu. Ot labirenti artık korkutucu görünmüyordu; nasıl çözüleceğini bildikleri bir yoldu.

Otların arasında güvenle ilerlediler; her adım Mzuri'nin yukarıdan görüşü ve Kito'nun zıplayışlarıyla yönlendiriliyordu. 'Harika bir rehbersin,' dedi Kito. 'Sen de harika bir zıplayıcısın,' diye yanıtladı Mzuri. 'Mükemmel bir takımız.' Uzun otlar hafifçe salındı, sanki onları eve doğru el sallıyorlardı. Kısa süre sonra Kito, gölgeli bir ağacın altındaki ininin tanıdık şeklini tanıdı.

Son bir neşeli zıplayışla Kito ininin girişine kondu. 'Evdeyiz!' diye seslendi. Mzuri aşağı süzülüp yakındaki bir kayanın üzerine tündü. 'Bu epey bir maceraydı,' dedi, atkısı esintide dalgalanıyordu. 'Yarın tekrar yapalım,' dedi Kito. 'Ama bu sefer bir harita getiririz — ya da belki sadece takım çalışmamızı.' İkisi de güldü, mutlu ve güvendeydiler.

O günden sonra Kito ve Mzuri en iyi arkadaş oldular. Savanayı birlikte keşfettiler, her zaman birbirlerine yardım etmek için farklı yeteneklerini kullandılar. Kito'nun yüksek zıplayışları ve Mzuri'nin otların üzerindeki uçuşları onları mükemmel bir ikili yaptı. Ve ne zaman bir sorunla karşılaştılar, arkadaşlar yapabildiklerini paylaşıp yol boyunca birbirlerine yardım ettiğinde dostluğun daha güçlü olduğunu hatırladılar.

Böylece altın rengi savanada, küçük serval ve büyülü beçtavuğu mutlu mesut yaşadılar; dostlukları her macerayla büyüdü. Uzun ot labirenti artık korkulacak bir yer değil, takım çalışmasının ve eğlencenin yeri idi. Ve eğer bir gün kaybolursan, Kito ile Mzuri'yi hatırla: yanında bir arkadaş ve biraz takım çalışmasıyla her zaman eve giden yolu bulabilirsin.